

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYŰLEKEZETI LAPJA • 2013. NOVEMBER XXIV. ÉVFOLYAM 22. SZÁM

A HIBÁS ISKOLAVÁLASZTÁS

„Elvettétek tőlem a jövőt!” (1.)

A magyar gyermek akkor érvényesül a legjobban, ha a magyar iskolába jár (Kép: Diaszpóralapítvány.ro)

Lassan két évtizede Erdély- és Partium-szerte egyre több helyre hívnak előadást tartani, hogy segítsék kisebbségi életünk mellett felsorakoztatni, szinte ledöbbenünk. És sajnos e jelenség már nem csak a szórványtelepüléseket, nagyvárosaink magyar családjait érinti, hanem eljutott a tömbvidékre is. Mint valami tömeghisztéria, lengi be Erdélyt a „jobban érvényesülés” tévhite, a román iskola utáni áhítozás. Én ebben a kis írásban inkább az élet és a példák felől szeretném erre a veszélyre a figyelmet felhívni, mert úgy érzem, egyetlen olvasó számára sem érdektelen ez a kérdés. Mert ha Biharban, Szatmáron, a Szilágyságban vagy a Berettyó völgyében könnyedén arra gondolunk, hogy „ő, ez minket nem érint”, nagyon tévedünk.

Bevezetésként még annyit, hogy oktatási kérdésekben tanácsokkal, tájékoztatással, útmutatással igen régóta magyar családjaink segítségére siettünk. Az elmúlt évben az EMI és a Bod Péter Alapítvány szervezésében az

ben. Amikor tudósaink elkezdik számba venni, hogy mennyi okot, magyarázatot, ürügyet tud népünk a román iskola mellett felsorakoztatni, szinte ledöbbenünk. És sajnos e jelenség már nem csak a szórványtelepüléseket, nagyvárosaink magyar családjait érinti, hanem eljutott a tömbvidékre is. Mint valami tömeghisztéria, lengi be Erdélyt a „jobban érvényesülés” tévhite, a román iskola utáni áhítozás. Én ebben a kis írásban inkább az élet és a példák felől szeretném erre a veszélyre a figyelmet felhívni, mert úgy érzem, egyetlen olvasó számára sem érdektelen ez a kérdés. Mert ha Biharban, Szatmáron, a Szilágyságban vagy a Berettyó völgyében könnyedén arra gondolunk, hogy „ő, ez minket nem érint”, nagyon tévedünk.

Bevezetésként még annyit, hogy oktatási kérdésekben tanácsokkal, tájékoztatással, útmutatással igen régóta magyar családjaink segítségére siettünk. Az elmúlt évben az EMI és a Bod Péter Alapítvány szervezésében az

VESETI LÁSZLÓ

FOLYTATÁSA AZ 5. OLDALON

HETEDIK KÜRTSZÓ

A vendég

Meggörbült anyóka tipegett előttem az úton. Kűszködve vonszolta a szatyrokat, míg hátát egy hatalmas átalvető nyomta. Már sietségemben elhaladtam mellette, mikor meghallottam nehéz szuszogását, nyögdecslését. Szegényt mintha az élet súlya nyomná, annyira meggörnyedt.

Elvettem tőle a terhet és furcsálltam, hogy éppen a mi házukba igyekszik. Csíkos átalvetője hegyi környezetre utalt, a szatyrokból tejesüvegek kandikáltak ki.

– Karácsony óta nem láttam a lányomat és az unokámat. Így hát felkerekedtem, hogy meglátogassam őket.

A szomszédokat már régóta ismertem egy kivételével: éppen akikhez a vén szülő jöhetett, oly messziről. Azok nemrég költöztek ide.

Megálltunk az ajtóban és kopogtunk többször, majd hosszasan csengettünk, várakozva. De nem volt otthon senki. A néni ott maradt csomagjaival a lakás előtt.

– Biztosan mindjárt jönnek – biztatta magát, és tulipáncsokrát gyöngéden elengyette a zsák tetején.

Később hallgatóztam, aztán kinéztem: az öregasszony még mindig ott ült átalvetőjén a zárt ajtó előtt. Behívtam hozzám s nagy nehezen bejött. Nem akart a teremre lenni, de jól elbeszélgettünk, és sokat megtudtam az új szomszédokról.

– Tudja, a lányom sokat dolgozik, titkárnő egy nagy gyárnál. A vejem külföldön van, az unokám se látogat meg már a vakációban. Mi ketten az öreggel nem bírjuk a munkát, a gazdaságot. Ő szegény már alig jár. Nehéz az állatokat tartani.

– Csodálom, hogy így felpakolt.

– Ó, lelkem, még többet is hozhattam volna – igazgatta meg fejkendőjét –, de már nem bírok cipekedni. Régen, minden héten bejöttem. Most alig tudok buszra szállni.

A néni okos, bölcs öregnek bizonyult, nem fecsegett össze-vissza. Dolgos, eres kezeit az abroszon pihentette. Olyanok voltak a fehér vásznon, mint kemencében sült apró cipók.

– De hát a lányának szép aútója van.

– Persze, de drága biztosan a benzín – szabadkozott az anyóka.

Még tartóztattam volna, de újra kiállt csomagjaival a lépcsőházba. Sorba rak-

VERES PIROSKA

FOLYTATÁSA A 2. OLDALON

Vámfalu: jelhagyás a jövendőnek /3. Protestáns médiaműhely /4. Mozaik /8.

A Lélek csendje

„*En vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda.*” (Jn 15,1)

A mi életünk gyümölcsstermése Krisztushoz való kötődésünktől függ.

Az igazi tőke, szőlőtő Krisztus, az emberek a szőlővesszők, kiket Krisztus azért növel, hogy gyümölcsöt teremjenek. Minden szőlővesszőnek egyformán jut a gyümölcsöt adó és gyümölcserlelő táplálékból. Az a vessző, amely az életnedveket nem jól dolgozza fel, nem úgy, hogy szőlőfürtöt érleljen be, az hasztalan, csupán tűzre való.

Meg kell értsd, hogy Krisztus azért ad mindenkinek egyformán magából, életadó „nedveiből”, hogy abból haszon legyen. Amennyiben eltévedsz a kapott életnedveket, Krisztus lemetsz önmagáról, terméketlenné válsz.

Imádkozz és tégy azért, hogy a kapott életnedveket gyümölcsstermésre használd fel. Gyümölcsstermesed sikere pedig egyedül a Krisztushoz, mint szőlőtőhöz való kapcsolódásod, lelki kapcsolatod eredménye, áldásforrás a tőle kért életadó nedvszívás.

„*Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is élvezem legyenek...*” (Jn 17,24)

A Heidelbergi Káté szerint Krisztus a mennyben mint közbenjárónk van jelen. Főpapként azonban már földi tartózkodása idején is közbenjárónk volt, áldozatának bemutatásakor. Imádsága mindenkor közbenjárás a tanítványokért. Ebben az igében Krisztus nekünk akar adni valamit, amiben neki is része volt. Azt akarja, hogy a jövőben ott legyünk vele, ahol a dicsőség szemléli lehetünk. Nemcsak azt akarja, hogy lássuk a dicsőséget, hanem azt is, hogy részünk is legyen benne.

Sokszor érezzük, hogy Krisztus nyomában járni nem jelent nagy földi dicsőséget. Sokszor nem tudunk az eljövendő és a mennyben tündöklő dicsőségre sem nézni, megtorpanunk, kételkedünk, meghátrálunk és félünk a próbák, a szenvedések idején. Igeversünk arra biztat, hogy Jézus szavára hinnünk kell a mennyei dicsőségben, még akkor is, amikor látszat szerint még nem látható a dicsőség!

Ránk a dicsőségbe való megérkezés öröme vár. Krisztus részesíteni akar bennünket világában. Ha most az isteni dicsőséget csak részlegesen, időlegesen éled meg az istentiszteleteken, gyülekezeti vagy házi igei alkalmakon, az örökkévalóságban majd kiteljesedik életed, a mennyei dicsőségben majd kiteljesedik életed.

„*Felele Jézus: Az én országom nem e világból való.*” (Jn 18,36a)

Pilátus tulajdonképpen nem tudja kit kell elítélnie, nem érti, miért kellene elmarasz-

talnia Jézust, hisz nem egy lázadó jelent meg előtte, hanem „íme, egy ember”. Az általa ártatlannak látott embernek nincsenek katonái, nincs fegyvere, királyi pompája, nem forradalmár, nem katona, nem rebellis politikailag. Pilátus nem érti, miben és miért ellenség Jézus.

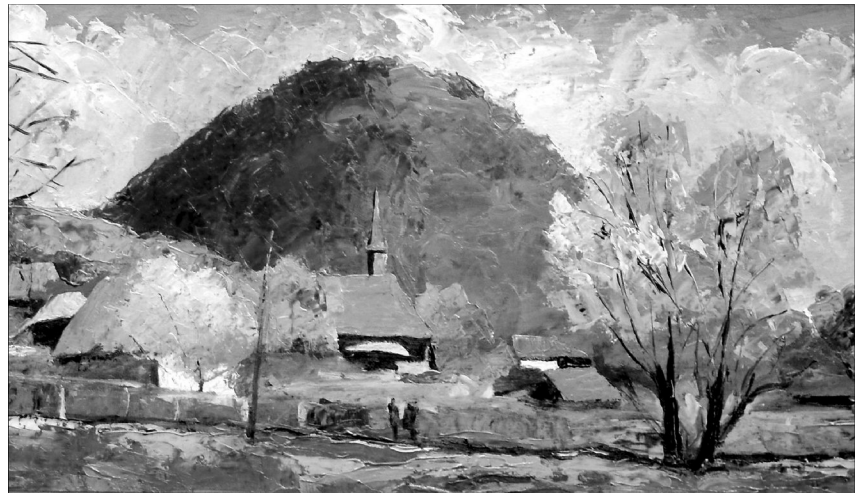
Krisztus felfedi magát neki, nyíltan ki mondja, hogy király, ám országa nem e világból való. Nem kell félni tőle, Ő mennyei királyként nem akarja összezavarni a földrajzilag meghatározott és a történelem során kialakult országok állami rendszerét. Ő az isteni szeretet érvényesítéséért jött. Az emberi lélekhez jött. Országa valóságos, de láthatatlan, harcol királyságáért, de nem fegyverrel, hanem szeretetével. Küzdeni

jött, de a feltétlen szeretetért. Pilátus tekintetét a földiek szerint láthatatlan, de valóságos isteni ország felé kellene emelnie, Jézusban alkalma volt látni Krisztus istenfiúságát. Pilátus látása azonban csak fizikai maradt, lelki vakként kérdezősködik tovább.

Pilátus személyes érdeklődése nem hozza meg a hit gyümölcsét. Imádkozzunk mindenkiért, aki arra keresi a választ, hogy kicsoda Krisztus. Az istenkereső keresésében jusson el az Isten-Fiúhoz, a személyes Krisztushoz, a mennyország királyához.

Az örök élet keresésében az egyelőre szemekkel láthatatlan, de a lelki szemekkel, hiteddel látható mennyországot, a Krisztus országglását és országát keresd, s akkor megérted és elnyered az örök életet.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

Kovács Lajos Emil: Kereszthegy (Nagybánya)

HETEDIK KÜRTSZÓ

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

tam szatyrait a fal mellé, míg hálálkodva köszönte a vendéglátást. De hát mit: a pohár vizet, vagy a hallgatásomat? Mert hallgattam, elhallgattam, amit ő nem tudott.

Idegesen tettem-vettem a konyhában, fél füllel kifelé figyelve, hogy mikor nyílik a szomszéd ajtó. És csikordult a kulcs a zárban, alul, felül a cifra ajtóban. Megnyugodtam és neki-láttam a főzésnek. Akkor vettem észre a konyhaasztalon a virágcsokrot. Felkaptam, hogy beadjam a szomszédasszonynak, de még kopognom sem kellett, mert az anyóka lépett ki, kétszer akkora unokájától kísérvé.

– Látja, nem maradok soká. A lányom Bukarestben van s az unokám is siet. Hagyja a virágot, magának hoztam. És már indult is lefelé a lépcsőn a korlátba fogózva.

Titokban beesett szemeit törölgette, s kendőjét megigazítva még rám nézett. Az unoka szótlánul lerohant mellette.

– Isten áldja, lelkem!

Keskeny, remegő háta még jobban megörnyedt, mintha szívét takargatná, azt a kis

zugot, melyben fájdalma, gyengesége lakozik. Eljött megrakodva, reménykedve és üresen, csendesén távozik. Hűvös légáramlat csapódott be utána. Megborzongtam és megremegettem.

Annymira megrázott az esemény, hogy nem találtam helyemet. Gondoltam, utána-szaladok, úgyis kell még kenyeret vennem. Legalább megvigasztalom, megnyugtatom szegényt.

A lépcsőház huzatos hidege után, kint langyosodott a májusi este. Lombok bólogattak a szűk járdára, s lám, amott tipeg apró fekete pontként az anyóka. Emberek jövősmenése, autók áradata öntötte el a főutcát, amin át kell mennie. Töpreődött alakja eltűnt a szemem elől.

Hirtelen fűlsiketítő dudálás, fékcsikorgatás állította meg, mintegy intésre a nyüzsgést. Egy csillogó autó kerekei alatt a néni feküdt. Féltrelektem az embereket és letérdeltem mellé a sofőrrel egyszerre. Kendője kibomlott és szürke haja beborította arcát, mintha szégyenét takarná. A nő, aki az autót vezette, félrevonta a véres, őszülő tincseket.

– Ó, Istenem, de hisz ő az anyám – ordította az elegáns ruhájú asszony.

Jelhagyás a jövődőknek

Élő emlékezet. Az egykori vámfalui lelkész tiszteletére állított emlékkő

Kettős jellegű ünnepnapra virradt fel Vámfalu gyülekezete szeptember 29-én. E napon látták ugyanis vendégül a koltó-katalini egyházközség kórusát, valamint sor került egy emlékkő leleplezésére, melyet néhai *Kolos Vince*, volt vámfalui lelképásztor tiszteletére állítottak a lelkész unokái és a presbitérium. Ekkor került bemutatásra az a könyv is, amelyet *Kolos Vince* feljegyzései és leírása alapján adott ki a vámfalui presbitérium és a helybéli lelkész, *Vámfalu és vámfalui református egyház* címmel.

A templomi ünnepély keretében *Varga Károly*, koltó-katalini lelképásztor, a Nagybányai Egyházmegye esperese hirdette az ígét. Rámutatott arra, Salamon király példáját felhozva, hogy milyen az értelmes, értékes emberi élet, amelyben elengedhetetlenül fontos a jelhagyás magunk után. Erre tud emlékezni, erre tud felnézni a későbbi nemzedék. Amint Salamon, úgy *Kolos Vince* után is maradt egy templom, de emellett, a nagy királyhoz hasonlóan, ő is fontos szerepet vállalt egy közösség életében.

Az ígéhirdetést követően a helybéli lelkész köszöntötte a megjelent vendégeket, és bemutatta a Vámfalu történetéről írt könyvet, amely tulajdonképpen *Kolos Vince* hat vallásos estén felolvasott, 1932-ben írt munkája. A könyvbemutató közben a néhai lelkész életpályájáról is szó esett. *Kolos Vince* Kismarján született Hajdú-Bihar megyében 1879. október 8-án. A teológiát Debrecenben végezte és Öcsödön volt segédlelkész. Onnan érkezett Vámfaluba 1910. december 1-jén. A leégett templom helyébe 1911–1912 között épült a ma is álló hajlék. *Kolos Vince* Vámfaluban volt lelkész egészen 1949 októberéig, amikor is betöltötte a 70. életévét s elérkezett a nyugdíjazás ideje. Színváltójára költözik, de 1954-ben visszatér Vámfaluba. 1956. május 7-én hunyt el, és sírja is a vámfalui régi temetőben található.

Mindazon szolgálatok mellett, amelyeket Vámfalu érdekében végzett (kimutatások, visszatekintések megszerkesztése), egyik legjelentősebb munkája mégis Vámfalu történetének megírása volt. Felismerte, hogy kora nehéz körülményei között a múlthoz való fordulás jelenthet egyfajta gyógyírt, s a lakadók hitnek felbresztése és megerősítése elengedhetetlen, valamint meg kell mutatni a hívek számára, hogy régen is voltak nehézségek, de az Úr mindig megsegítette és megtartotta vámfalui népét. Ezt a célt szolgálták a felolvasási estek. Most pedig a mai nemzedék számára is elérhetővé vált ez az egykori történeti érték, a megjelent könyv által.

A bemutatót követően került sor vendéglelkészek igei köszöntőjére a vendéglátó gyülekezet felé. A templomi ünnepély során több alkalommal is énekelt a koltói kórus, valamint szavalatokkal is ékesítették a hálaadó istentiszteletet.

A templomból való kijövetel után az ünnepély a cinteremben folytatódott. Itt a kórus két énekszámot adott elő, és felszólalt *Kolos Vince* három megjelent unokája közül *Kis László*, aki köszöntését fejezte ki a megjelentek felé. Az ünnepi beszédet követően került sor a templomépítő lelképásztor tiszteletére állított emlékkő leleplezésére, a lelkész unokái által. A kinti ünnepélyt áldás, majd pedig a *Himnusz* eléneklése és szeretetvendégség zárta.

Isten áldja és őrizze meg vámfalui emlékező népét, s ne feledjük a bölcs lelkész szavait: „tanulásul pedig levonhatjuk a jövőre nézve, bármily sötétnek és kevés jóval biztatónak látszódjék az, hogy mindaddig, amíg összetartunk, amíg őseink sok és a mainál nagyobb megpróbáltatások közt is diadalmas hitét megőrizzük, a pokol kapui sem vehetnek rajtunk diadalmat, sőt Isten visszahozza, ami elmúlt.”

BALLA GÁBOR lelkész

Református énekek ünnepe

A jót eltanulni dicséretes a mesterre és a tanítványra nézve egyaránt. Így történt szeptember 13-án a nagyváradi-olaszi templomban rendezett református énekek ünnepi hangversenyén.

Tizenkét évvel ezelőtt a Budapesti Zeneakadémián, majd a Művészetek Palotájában ünnepet és koncertsorozatot szenteltek a magyar református énekköltészetnek. A kérdés és a feladat úgy hangzott: lehet-e a református énekeket kivinni a templom liturgiai környezetéből, alkalmasak-e pódiumi előadásra, vagy sem? *Böszörményi Gergely* zeneműkiadó és szervező bebizonyította, hogy lehet. Irányításával kezdődött a mára oly népszerű, immár tizenkettedszer megtartott, nem csak egyháztagok által látogatott koncertsorozat Budapesten.

Ennek mintájára született az ötlet *Berkesi Sándor* debreceni karnagy, valamint *Orosz Ottília* zenei előadó által, hogy Nagyváradon is meg kellene rendezni a református énekek ünnepi hangversenyét. Júniusban kiküldték a meghívót a kerület gyülekezeteinek kórusaihoz, kijelölve a műsor darabjait is. Tizenhárom énekkar jelentkezett és vállalta, hogy hosszú előkészítés és négyórás közös próba után bemutassa műsorát az olaszi templomban tartott hangversenyen.

A három csoportba osztott műveket mintegy háromszáz énekes szólaltatta meg a templom különböző részeiben. Az első részben genfi zoltáraink csendültek fel korabeli ritmusban, úgy ahogy lélettel tele, pergő dallamokként annak idején hangzottak. Zeneileg megszegényedett életünkbe egészen friss erőt sugároztak a majd félezer éves zoltárok. Ezt követően a 16-17. század magyaros dallamú hitvalló énekei szólaltak meg. Népköltészetünk dallamai a szent szövegek által emelkedtek imádkozásunk eszközévé a kórusok ajkán. E rész legnagyobb meglepetése a 130. zoltár dallamára elénekelt nemzeti imádságunk, *Kölcsey Ferenc* Himnusz. A harmadik részben a gyermekkórus éneke töltötte meg a templomot és a lelkeket meghatottsággal. Az úgynevezett magyar népdalzóltárokat és ifjúsági énekeket énekelték zenekari kísérettel olyan lelkesen, ahogy csak a boldog gyermeklelkek tudnak énekelni. Végül összeállt a felnőttkórus vegyes karrá, és néhány hitvalló énekekkel könyörögtek: Új szívet adj! Orgonán *Kozma Gyula* orgonista-karnagy kísérte az egyesített énekkart.

Az őrzés hűségre rajtunk múlik. Ehhez szerettünk volna ma este hozzájárulni – nyilatkozta a hangversenyt követően *Berkesi Sándor* karnagy.

VERES-KOVÁCS ATTILA

PROTESTÁNS MÉDIAMŰHELY MÁTRAHÁZÁN

Meghallgatni a másik felet

Az egyházi felettes hatóság iránti szervilizmus, a sajátjaink felé irányuló megfelelési kényszer, minősítgetést tartalmazó párbeszédeink, a médiatörvény kormányzati oldalról történő önkritikus értékelése, az egyházi sajtóra erőltetett reprezentáció – a kiragadott részletek is azt jelzik, szókimondó és helyenként önkritikus előadások hangzottak el a Protestáns Újságírók Szövetsége három napos szeptemberi médiaműhelyén. *Kritikus és kritikátlan szolidaritás a magyar médiában* – e cím félmegjelenti a PRÚSZ ideai találkozáját, melyet a mátraházi református konferenciaközpontban tartottak.

A megnyitót követő első előadásban *Petrőczy Éva* irodalomtörténész *Fejezetek a magyar protestáns hitvita-kultúra történetéből* címen érkezett (az előadásokra reflektáló, a felvetett témákat továbbgondoló véleményanyagunk lapunk nyolcadik oldalán olvasható – a szerk.)

Gulácsy Lajos és a szürke öltöny

Csoma Áron református lelkész előadása egy bibliai igéhez kapcsolódott: *Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek* (Mt 7,2b). Húsz éve nem tudunk leszokni arról, hogy a másik embert minősítsük. Ilyenkor nem adunk, hanem elveszünk. Manapság arról szólnak a párbeszédeink, hogy minősítgetjük egymást. Az újságírók, a politikusok, a celebek ma, velünk együtt ezt teszik – szögezte le a lelképásztor. Fontos lenne, hogy újságíróként bátrak és szeretettel teljesekek legyünk, beszédünk legyen sóval fűszerezett. Az ilyen ember ad és nem elvesz. Keresztyén újságíróként nagyon fontos, hogy adni tudjunk. Ahhoz, hogy tükörbe tudjunk nézni, bátornak kell lennünk, ugyanazokat az alapvető állításokat kell követnünk, amiket Jézus megfogalmaz. Ha nem vagy ember, lelkész sem leszel. Ha nem vagy ember, újságíró sem leszel. Tele vagyunk megfelelési kényszerrel, püspököknek, esperesnek. Helytállásunk azonban nem ettől függ, hanem attól: tudunk-e bátrak lenni és tudunk-e szeretni? Az előadó egy történettel illusztrálta mondandóját: egy, a közelmúltban történt kárpátaljai lelkészbeiktatásról mesélt. Rengeteg feketébe, palástba öltözött lelkész vonult be a templomba, majd mögöttük bottal, szürke öltönyben besétált *Gulácsy Lajos*, egykori kárpátaljai püspök. Rákérdeztek, miért nem vett palástot, mire a válasz: nekem már nem kell. Rólam anélkül is tudják ki vagyok...

A lábón lótt ország

Az országhép az elmúlt három évben tragikus állapotba került – szögezte le másnap délelőtt *Pröhle Gergely* külügyi helyettes államtitkár, *Magyarország nemzetközi megíté-*

lése a hazai közvéleményben című előadásában. Ennek van egy bizonyos előtörténete, az Antall- és az első Orbán-kormány idejéből. Ugyanakkor a médiatörvény által, rögtön a kormányzás elején lábón lótte magát a kormány a nemzetközi kommunikációs térben. Az előadó hozzátette: a primitív külföld- és Európa-ellenesség évtizedekkel veti vissza az országot. A magyar társadalom külpolitikai tájékozottsága tragikus. A magyar hírműsorok külpolitikai híradásainak aránya rosszabb, mint a Kádár-rendszerben volt.

Magyarországon az újságírók ma már nem a másik társaság leleplező anyagaitól félnék, hanem attól, hogy a saját táborukban nem azt a hangot mondják, amit elvárnak tőlük – szögezte le *Zsolt Péter* médiászocio-

reprezentációt látunk, az Hazafias Népfőfront-jelleget ölt, ezzel szemben az egyházi sajtó túl kell mutasson önmagán. A kérdés az, milyen törvény mozgatja az egyházi sajtót? Az öntörvényűség vagy az istentörvényűség? Ugyanakkor az újságíróknak is meg kell értenie, hogy a lelkész az lelkész, nem újságíró. Nem az a dolga. Ne kérjük rajtuk számon, ha nem tudnak egy cikket jól megírni – kért több empátiát az egyházi közszereplők iránt a püspök az újságíróktól.

A sajtónak el kell látnia a nyelvi mintaadó szerepét, mert nem nagyon van más – szögezte le harmadnap *Balázs Géza* nyelvész. *Sajtónyelv. Médianyelv* című előadásában példák illusztrálta a sajtónyelvben előforduló hibákat. Rámutatott: számos panasz éri a média nyelvhasználatát. Ennek egyik oka, hogy a nyelv változik, de az is, hogy a generációk közötti nyelvhasználat eltérő.

FABIÁN TIBOR

Szabó István: milyen törvény mozgatja az egyházi sajtót? Az öntörvényűség vagy az istentörvényűség?

lógus *Mennyire lehet kritikus a média és a médiamunkás?* című, számos nemzetközi forrásmunkát tartalmazó előadásában. Téves újságírói attitűd, amikor valaki azt gondolja: a sajátjaink kell megfelelnie, azoktól kell rettegnie. Ezzel elszakadunk a társadalomtól, akit voltaképpen szolgálunk kellene. A magyar és a román társadalom jelenleg nagyon bizalmatlan az újságírókkal szemben. A kritikai újságírás lényege: meghallgatni a másik felet – szögezte le az előadó, az egyik politikai napilap próbálkozását említve, annak példájaként, hogy erre sem a média, sem a társadalom nem nyitott. A lap egyik rovatában megszólaltatták a politikai másik oldal reprezentánsait. Azonban a rovatot az olvasói tiltakozások miatt meg kellett szüntetniük.

„Le lett-e fotózva az esperes úr?”

Az egyházi sajtónak a reprezentáció a legnehezebb dolga: amikor az a kérdés, hogy le lett-e fotózva az esperes úr a nagy hasával – szögezte le szókimondó előadásában *Szabó István* dunamelléki püspök. Ahol csak

FABINY TAMÁS

1. zsoltár

*Boldog ember az, aki nem válik
zsarnokok talpmalajójává,
aki nem vesz részt korrupcióban és panamában,
aki nem kohol koncepciók pereket,
nem is nyújt segítséget azokhoz,
hanem az Úrhoz menekül,
egyedül tőle vár segítséget.
Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa,
amely idejében megtermi gyümölcsét,
és nem hervad el lombja.*

*Nem így járnak a bűnösök:
a kisztílú spiclik és a hivatásos besúgók,
a gerinctelenek és a köpönyegforgatók:
ők olyanná lesznek, mint a polyoa,
amelyet szétszór a szél.*

*Mert ismeri az Úr az egyenes ember útját,
a kétszínű ember útja pedig a semmibe vész.*

A HIBÁS ISKOLAVÁLASZTÁS

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

erdélyi Fehér megye valamennyi jelentős régióját bejártuk egy előadásorozattal. Ennek az volt a célja és a címe is: magyar gyermeket a magyar iskolába! Kultúrotthonokban, templomokban népes gyülekezetek előtt tartottunk előadást, beszélgettünk szülőkkel, pedagógusokkal, lelkészekkel és a gyermekekkel is. A dicsőszentmártoni táncegyüttes pedig gazdag műsorával tette színessé az estét. Ezeket e sorok írója lelkész-ként, másfél évtizedig tanárként és a helyi gondok ismerőjeként tartott színes, vetített előadást arról, hogy senkit ne vezessen félre a tévhit: nem igaz, hogy többségi iskolában jobban érvényesül a magyar gyermek! Kár, hogy ebben az írásban itt nem adhatom vissza a képek hangulatát, elgondolkoztató humorát és szemléletességét. Hogy milyen hatással lesznek ezek a délutánok a több száz jelenlévőre, azt a jövő mondja meg. De mi megtettük, ami a mi feladatunk.

Hogyan döntünk?

Hogyan és minek alapján döntök gyermek iskolájáról? Szerencsére nagyon sok helyen ez nem is kérdés. Van helyben, vagy elérhető távolságon belül magyar oktatás; örököltük, átadjuk a szokásokat, azt az iskolát, ahová nagyszüleink, szüleink jártak. Boldog az a település, ahol ilyen kérdések nincsenek, mindenki oda jár tanulni, ahová évszázadokon keresztül ősei, szülei jártak. Ilyen hely – a tömbvidékeket leszámítva – lassan alig van. Összevonják az iskolákat, a magyar tanulónak ingáznia, hányódnia kell vagy bentlakásba, diákotthonokba költözni, és új oktatási szokásokkal kell megbarátkozni, sorsukba szinte beletörődni. És ezt a terhet anyagilag is vállalni kell. Van, ahol a család megbeszéli a tanulás jövőjét, de van bizony a gyermek helyett döntő vagy a gyermekre hagyatkozó szülői magatartás is. Mindkettő nagyon rossz, mert ekkor nem érzi magáénak az áldozatot, vagy a kényelem dönt, és a többségit választani mindig kényelmesebb, az anyanyelvi oktatás kárára.

És jön tehát a nagy kérdés: az iskolaválasztás. Ugye mindenkinek ismerős a helytálló magyar család elszántsága: magyarok vagyunk, magyar iskolába járunk, bármilyen áldozat árán! Erdélyi, partiumi családjainkban, Istennek hála, ez az általános. De jön a másik érv is: „román iskolába iratom gyermekemet, mert jobban érvényesül”. Ilyenkor a józanabb magyar felháborodik, nekifog érvelni, magyarázni, veszekedni, de mindhiába. Nem is érvekről van itt szó, hanem egy olyan tévhitről, amelyeket szinte alig lehet legyőzni. Az egész magyar nyelvterületen uralkodik ez a jelenség, Szerbiától Vajdaságig, Kárpátaljától a Partiumig.

Sok-sok kiindulópont vezet a szülőz. Az indulás érve szinte mindig ugyanaz: én

Gyermekem különleges, MÁS, a legjobb, vagy mindent megteszek azért, hogy az legyen. A másik szülői érv, hogy mindig a legjobbat akarja gyermekének. De sajnos ezt nem mindig jól is akarja. Innen indul a döntés. Igen gazdag az az óhajvilág, amibe a szülő beledobja gyermekét. Lássuk csak.

Az anyanyelv fölösleges teher?

A kiindulási tévhit tehát, „hogyan jobban érvényesüljön a gyermek!” Ennek érdekében keresi meg a „legjobbat” gyermeke számára. A kényelmi elv is vezet: a legkisebb legyen gyermeke leterhelése. Furcsa dolgokat szok-

Marosvécsi gyermekek (Kép: Diaszpóraelapítvány.ro)

tunk mondani. Egyfelől, hogy nem baj, ha egy iskolában, oktatási intézményben szigorúság van, ha el van foglalva a gyermek, de megtanulja a fegyelmet, a rendet; de másfelől sokan megszabadítanák az anyanyelvtől is a gyermekeiket. Aztán a szülő természetesen a legjobbnak hitt intézményt keresi, amelyik ugyanakkor a legtöbbet nyújtja. Igyekszik kerülni a „fölöslegességeket”, a többlet leterheléseket felszámolná, és ennek leggyakrabban az anyanyelv esik áldozatul. „Nem teszek nyögőt a nyakába a heti négy magyar órával, a magyar dolgozatokkal, felmérésekkel, képességvizsgálóval. Sok sérelemben van része szegénynek, amit ezért a magyar nyelvért kap, mert ebből van a legrosszabb jegye.”

Fontos kérdés: mi történik abban a pillanatban, amikor el kell kezdenünk gondolkodni gyermekünk tanulási nyelvén, iskoláján. De a tömeghisztéria hamar beindul: ő „oda” vitte, én is „oda” viszem. A tömegpszichózisnak is nagy jelentősége van abban, ahogyan egy közösség elindul a lejtőn. Sokszor vezetnek itt a szülőket a kortárs szülői közösségek, a települési lokális divatok, közösségi szokások. Egymást viszik maguk után, mondhatni bolondítják a szülőket. Van közösségi sodrásra, divatra hagyatkozás is. A szülői szájhangomány egyaránt épít ki az

iskolaértékelési nimbuszokat és bélyeget, mítoszokat. Divatosít iskolákat, és le akarja törni a divatot. Így akar alkalmazkodni, felzárkózni, „menő lenni” a többi szülők között, és menővé tenni gyermekét is.

A magyarázatok, ürügyek végtelen sorát idézhetjük tovább. Az elvek között ott van az is, hogy „a többségit választom, mert a legközelebb van, gyermekem nincs kitéve hányódásnak”. „Ne kelljen korán kelnie.” „Tanuljon meg helyette egy világnyelvet (= az anyanyelve helyett)”. Intenzív angol már az óvodában, iskola végén felsőfokú nyelvvizsga, informatika, még legalább egy világnyelv, külön tanár matekból, sportolás stb. stb. És ez mind „előny”. Hányszor hallja a szülő a pedagógus, lelkész, hogy „gondolja meg, heti négy fölösleges órától szabadult meg”. „Mindenkori oda viszi, én sem vagyok bolond!” – így is vigasztalja magát a szülő. Vagy: „magyarul úgyis megtanul”, és ez bizony nem igaz.

PATAKI ISTVÁN Magyarok

*mi közöm a pusztuláshoz
ti akartátok hogy így legyen
globalizált káoszban
magyar magyarnak idegen*

*mint oltáron tépett bibliát
széthord a szél
ki-be röpköd rajtunk a*

*történelem
mint bagoly denevér*

*csángók leszünk mindahányan
elcsángulunk a szivárványba*

*idegen papok
hamis imája dúl
csak a harang kondul
istenül
magyarul*

*s zúg az idő át
Koppány Mohács
ebúrrá fakeaux
tria
non coronat*

*s az idő az idő
mindent megbocsájt
sebeket gyógyít hegeszt
ám jönnek uszulnak
a sebszaggató ebek
és marad
a mókuserék
a porhintés
a béke
a körhinta*

és a BÉKE PORAINKRA

PRESBITERI KONFERENCIA SZAMOSARDÓN

Az igaz hit szívbeli bizalom

Isten kegyelméből, folyó év szeptember 28-án, szombaton, a szamosardói gyülekezet presbitériumának szervezésében, sor került a Nagybányai Egyházmegye Presbiteri Szövetségének évi konferenciájára. Az egyházközség 76 presbiteri küldöttnek adott otthont és egész napos ellátást.

A konferencia ünnepélyes istentisztelettel kezdődött, amelyen ígét hirdetett dr. Juhász Tamás nyugalmazott teológiai professzor, a Tit 2,11-13 alapján. „Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságot, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon. Várjuk a boldog reményt: a nagy Istennek és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak dicsőséges eljövételét.” Krisztus visszajövetelének mikéntje múltbeli, vagy egy ismeretlen jövőbeli esemény? – hangzott a kérdés. A válasz elgondolkodtató: Krisztus megjelenése egy folyamatos jelenlétet jelent. A prédikációban továbbá elhangzott, hogy mai világunkat értékvalóság, a gyülekezetek hanyatlása és családi közösségek felbomlása jellemzi. De ebből a krízisből is van kivezető út, amely a mértékletességben, igazságban és szentségben valósulhat meg.

Az igehirdetés után nt. Tóbiás Tibor helybeli lelkipásztor köszöntötte a megjelenteket, és kívánta Istentől, hogy a konferencia szolgáljon minden jelenlevő lelki megerősödésére. Ezt követte nt. Varga Károly esperesi köszöntője, aki a lelkész és a presbitérium harmonikus együttműködésében, egymás megbecsülésében látja elvégezhetőnek azt a szolgálatot, amit Isten ránk bízott.

A Presbiteri Szövetség egyházkerületi elnöke, László Kálmán, felhívta figyelmünket, hogy lelkész és presbitérium egy emberként kell dolgozzon. A presbiterek lelki épülésére és képzésére lenne szükség, mert ha nem megfelelő presbiterek kerülnek a gyülekezetek élére, akkor a gyülekezetek csak leépülni fognak. Az Egyházmegyei Presbiteri Szövetség elnöke, Márton Jenő, nagybánya-óvárosi főgondnok személyes meggyőződését fejezte ki, miszerint a lelkipásztor és a presbitérium között soha nem lehet alá- és fölérendelt viszony, csakis mellérendelt. Isten munkája csak így érvényesülhet.

Rövid szünet után a konferenciát Vicsai János egyházmegyei főgondnok köszöntője nyitotta meg. Dr. Juhász Tamás professzor *Mi az igaz hit? – a hit kérdése a Heidelbergi kátéban* című előadásában rávilágított arra, hogy az igaz hit szívbeli bizalom, biztos ismeret és engedelmes cselekedet. Továbbá a hit nem emberi készség, képesség, hanem Isten adománya. A hit Jézus Krisztushoz köt, a Szentlélek hívja el a krisztusi embert, hogy megismerje és elismerje Krisztust. A hit ugyanakkor egy életen át tartó küzde-

Gy. Szabó Béla: November

lem is, melyet mindenkor alá kell rendelni Krisztusnak.

A második előadást Tóbiás István-Tamás vallásánár, frissen végzett történész tartotta *A Szilágy-Ardói presbitérium munkássága és őrállói szolgálata a XIX. században* címen. Előadásában elhangzott, hogy a XIX. században azok tölthettek be presbiteri tisztséget, akik a falu legnagyobb, és köztisztelőtlen álló gazdái voltak, saját gazdaságukat jól vezették, és családi életük is példamutató volt. Az egykori presbiterek feladata lényegében ugyanaz volt, mint a maiaknak: gondoskodni az egyházközség fenntartásáról, az épületek karbantartásáról és az egyházi szolgálatok zavartalan folyásáról. Kiemelte az egyházközség egykori főgondnokának, gr. Ketzeli Imrénének a szolgálatát, aki megvalósította és fenntartotta a „belső emberek” közötti egyetértést, felvirágoztatva ezzel az egyházközséget. A presbitérium valóban gyakorolta az őrállói szolgálatát, mert hitték, hogy rájuk bízott a békéltetés szolgálata. Döntésükön egyének lelki nyugalma, házastársak boldogulása múltott. Mindezt Isten dicsőségére tették, fennhíjázás és önteltség nélkül.

Az egész napos konferenciát egy szeretetvendégség zárta, amiért köszönet és hála illesse a presbiter-feleségek önzetlen munkáját. Az egész napos konferencia zökkenőmentes lezajlásáért pedig illesse köszönet a főszervezőket és a szamosardói gyülekezet valamennyi tagját. Isten áldása legyen továbbra is a gyülekezet életén és szolgálatán.

TÓBIÁS ERIKA vallásánár

Szeresse-e a gyülekezet a lelkipásztort? (1.)

„Kérünk titeket, testvéreink, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, akik előljáróitok az Úrban, és intenek is titeket, és munkájukért nagyon szeressétek őket. Éljetek egymással békességben” (1Thessz 5,12-13).

Vajon e szavak által Pál apostol önmaga és szolgatársai önző érdekét keresné, hogy kikényszerítse a thesszalonikai gyülekezetből a kötelező szimpátiát irányukban?

A mondat többes számban nevezi meg azokat, akik a gyülekezetben előljárók. Tehát nemcsak a lelkészt, hanem a presbitereket is érthetjük alatta. Viszont a lelkészt a mi református egyházunkban úgy ismerjük, mint aki előljáró a presbiterek közt is és vezetője a gyülekezetnek: pásztor az egész nyáj felett. A bibliai időkben a pásztor mindig a nyáj előtt haladt – azért, hogy a nyáj lássa a helyes útirányt és kövesse őt (Zsolt 23). Ez nagy felelősség, mert a pásztorokodásáról és az előljárói tevékenységéről majd szigorú számadást kell adnia Isten előtt (1Kor 3,6-15; Zsid 13,17; Jk 3,1).

A pásztorokodás és a gyülekezet élén való járás felelőssége magában hordozza annak legkellemetlenebb dolgaival való foglalatosságot is, és emiatt a lelkipásztor ajkáról sokszor intő szó hangzik el. De vajon – mint nyáj – azért szeressük a lelkészt, mert int és kritizál minket? És ezért még tartjuk is el? Valakit az intő szavak zavarhatnak, mert a gyülekezetbe megnyugodni és elcsendesedni megy. De nem szabad elfelejteni, hogy a gyülekezet és a templom nemcsak a béke, hanem a tükörbe nézés helye is!

Örömmel hallom azt az érett hitre jellemző véleményt, hogy igaz, hogy a világ és annak hétköznapi élete tele van képmutatással és hazugsággal, de milyen jó és áldást jelentő dolog az, hogy van egy hely – a templom, a gyülekezet –, ahol kimondja a lelkész a kellemetlen, de bibliai valóságot aktuális életünkről. Ennek a nyíltságnak megnyugtatóan kell hatnia, mert amikor az intés önvizsgálatra készítet, védve vagyunk az öncsalástól és hitbeli eltévelyedéstől. Az intő szó mindig a bűn és világi hazugság ellen irányul, amely elferdíti az igazságot és hízlegőn hamisan jó képet akar festeni rólunk. Tegyük a kezünket a szívünkre, és valljuk be őszintén, hogy a világi, mindennapi életben és civil szférában sok hamis dicséret vagy számító hízelgés hangzik el irányunkba, s ezek talán jól is esnek a mi hiú énünknek, de az Úr előtt utálatosak, mert az embert bűnben és önámításban tartják (Mt 6,2; Jn 12,43; Jk 3,13-18; 1Jn 1,5-10)! Így aztán abban a kellemetlen helyzetben találhatja magát az ember, hogy esetleg azért, amiért a világban megdicsérik, ügyesnek tartják, a templomban a lelkipásztor ajkáról intő szót hall, mert cselekedete vagy élete teljesen ellentétes Isten akaratával. (Kálvinista Szemle)

IFJ. DEMES TIBOR

☛ **„A VÉRTANÚK SZENT LELKE FÖLDALOL” – ERDŐHEGY-KISJENŐI EMLÉKEZÉS.** Október 6. délelőttjén két jeles nagyváradai színművész, *Molnár Júlia* és *Meleg Vilmos* jelenlétében csendült fel kezdőéneként az erdőhegy-kisjenői református templomban a megrendítő 80. zsolttár, amelyet az 1849-es fegyverletételt követően, a tábori lelkészek biztatására énekeltek az elkeseredett szabadságharcosok a csiger-szöllősi síkon.

A nemzeti gyásznapi emlékező istentiszteletén *nt. Papp József* lelképásztor a Fil 1,3-18 és a 2Tim 1,8 alapján hirdette az igét. Kidomborította a céltudatoság, az öntudatoság és áldozatvállalás fontosságát, mely akkor ér valamit, ha egy nemes ügy érdekében tesszük. Utal arra is, hogy ami emberi felfogás szerint bukás, az az Isten megítélése és kegyelme révén sikerre válhat.

Művészvendégeink *Kik érted haltak...* című összeállítás a irodalmi és magánéleti szemelvények, részben katonapolitikai megnyilatkozások révén érzékeltette vértanúink emberi nagyságát, példamutató helyállását, a ma emberének szóló üzenetét, név szerint kidomborítva az aradi 13 egyéni és közösségi nagyságát.

Ezek után érdemes elgondolkodnunk, hogy globalizálódó korunkban, 21. századi emberként, magyarként hogyan vívjuk saját szabadságharcunkat megmaradásunkért, önazonosságunkért, hogy elkerüljük az „oldott kéve” szindrómát, melyet Tompa Mihály oly szemléletesen, de riasztó féltően előrevetített.

CSANÁDI JÁNOS

☛ **A GYÁSZOLÓK LELKIGONDOZÁSA – NAGYBÁNYAI LELKÉSZÉRTEKEZLET.** Az apahegyi gyülekezetet érte a megtiszteltetés, hogy szeptember 10-én a Nagybányai Egyházmegye lelkészértekezletének házigazdája legyen, ahol az egyházmegye lelképásztorai és teológusai mellett – ahogy az egyházmegyénkben lenni szokott – a lelképásztor-feleségek is jelen voltak. Az értekezlet gyülekezeti istentisztelettel vette kezdetét, melyen az igehirdetés szolgálatát *Sipos István*, máramarosszigeti lelképásztor végezte, az Ézs 40 válogatott versei alapján. Az igehirdető hangsúlyozta, mindnyájunkat fenyeget a megfáradás, meglankadás, csüggedés veszélye, de nem szabad megfélekednünk arról, hogy számunkra is csak

Bodó Sára: A lelkésznek újból és újból fel kell tudnia vértézni önmagát az élet reménységével

Isten közelsége, az ige világossága jelenthet erőt és útmutatást.

A *gyászosok lelkigondozása* címmel, *dr. Bodó Sára*, a Debreceni Hittudományi Egyetem Alkalmazott Teológiai Intézetének vezetője tartott előadást. Többek között elmondta, hogy a lelképásztor, szolgálata révén, az élet és a halál átmeneti mezsgyéjén élő ember, akinek akarva-akaratlan folyamatosan szembeülnie kell a halál szomorú tényével. Neki mégis a reménységet, a hitet kell képviselnie, a halál sötétségével és keserűségével szemben. Ehhez viszont a lelkésznek önmagát újból és újból fel kell tudnia vértézni az élet reménységével és a Krisztusban kapott végső győzelem erejével.

A gyászos ember bármilyen erősnek is mutatja magát, nagyon érzékeny ember, hallhattuk az előadásban. A halál a gyászos számára irracionális tapasztalat, sem a tudata, sem a pszichéje nem tudja elfogadni azonnal a halál tényét. Ezért fontos feladata a lelképásztornak, hogy a temetés utáni lelkigondozásban segítse a gyászosot, a gyász felvállalásában, az érzelmek megfogalmazásában, az elhunyt nélküli környezet elfogadásában, valamint visszatérni vagy oda-térni a gyülekezeti közösséghez.

A tartalmas előadás után az apahegyi gyülekezet gazdagon megterített asztal mellett látta vendégül a lelkészértekezlet résztvevőit. Istené legyen a hála, hogy szeretetét és gondviselését megtapasztalhattuk.

BOGYA ÁRPÁD

GYÁSZJELENTÉS. Isten akaratában megnyugodva tudatjuk mindenkivel, hogy az Úr hazahívta hűségét szolgáló

KOSZORÚS FERENC,

93 éves nyugdíjas ippi lelképásztor. Fél évszázados szolgálati helyén vettünk búcsút tőle 2013. október 4-én.

„Mert tudom kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy Ő az én Nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.” 2Tim 1,12

☛ **NAGYBÁNYAI TÁMOGATÁS A TENKEI SZERETETOTTHONNAK.** A nagybánya-óvárosi református gyülekezet diakónusai évente segítséget nyújtanak egy-egy egyházkerületi intézménynek. Tavaly az élesdi árvaház gyermekeinek vittünk élelmet, ruhát. Ebben az évben már júniusban megkezdődött a gyűjtés. Célunk az volt, hogy szeptemberben a tenkei református szeretetotthon lakóinak nyújtsunk támogatást. *Simon András* grafikusművész illusztrációja szerepelt a szórólapokon, amelyekkel megkezdődött a gyűjtés. A felhívás szavai értő szívekre találtak. Idősek, fiatalok egyaránt hozták adományait, élelmiszert, pénzt, ki mit tudott.

Szeptember 24-én *Bak Major Enikő* lelképásztor vezetésével öt diakónus elindult Tenkére, amely 250 km-re fekszik városunk-

Segítségnyújtók és vendéglátók, a tenkei Kossuth-szobornál

tól. Tartós élelmiszerekkel megpakolt mikrobuszal utaztunk, hogy segélycsomagjainkat átadhassuk a református öregotthon lakóinak. A településen *Berke Sándor* lelképásztor mesélt az otthon megalakulásáról, mindennapi gondjairól. Régi álmát valósította meg, amikor 1994-ben, a visszakapott egyházi iskolaépületben öregotthont létesített. Az otthon teljesen önálló és önfenntartó. Maguk sütik a kenyeret, disznót és fejőstehenet is tartanak.

Elbeszélgettünk a lakókkal is, akik beilleszkedtek a ház rendjébe és elégedettek. Kedvelik a lelképásztor és feleségét, a személyzetet, akik nagy szeretettel gondoskodnak róluk, törődnek velük, különböző programokkal, kulturális rendezvényekkel örvendeztetik meg őket. Hálásak nekünk is, hogy gondoltunk rájuk, és köszönik a támogatásunkat. Nagyon vidám és fürge volt az a 92 éves néni, aki „kipattant” az ágyból, hogy a vendégeket fogadja, egy toloszékben ülő fiatal lány az ünnepelő pulóverét öltötte magára tiszteletünkre, szobatársa pedig kézimunkával kedveskedett nekünk. Melegség, elégedettség, hála csillogott szemükben.

Búcsúzásakor az Úr áldását kértük, hogy a lelkésznek és munkatársainak mindig megadja a szükséges lelkierőt e nehéz, komoly feladat végrehajtásában.

LAKATOS NELLA presbíter, diakónus

☛ **ÜNNEPRE KÉSZÜL A KÁRPÁT-ME-DENCEI REFORMÁTUSSÁG 2014-BEN.**

A jövő évi kiemelkedő egyházi rendezvények, valamint az együttműködés és a részegyházak aktuális kérdései szerepeltek a Generális Konvent (GK) szeptemberi elnökségi ülésének napirendjén. A tanácskozáson az elnökség egyebek mellett arról döntött, hogy jövőre, a Kárpát-medencei református egység ötvenes évfordulójához kapcsolódva május 31-én Debrecenben szervezik meg a Magyar Református Világtalálkozó központi rendezvényét. A 2009. május 22-i alkotmányozó zsinathoz kapcsolódó hálaadó ünnephez hasonlóan ismét egész napos program tölti meg a város főterét, amelyet hálaadó istentisztelet zár majd úrvacsorai közösséggel. A világtalálkozó másik kiemelkedő eseménye lesz a Kálvin Emlékévek lezárásának részeként Sepsiszentgyörgyre tervezett július 10-i emlék-istentisztelet. (*Református.hu*)

Szeretethíd Hajdúnánás és a Partium között

Szeptemberben ismét Hajdúnánásra érkeztek azok a partiumi lelkészek, akikkel együtt dolgozunk immár harmadik éve a Szórványprogram keretében. A programban részt vevő mind a négy településről (Les-Ósi, Jankafalva, Bihardiószeg, Poklostelek) jelen voltak barátaink, hogy a 2013-2014-es tanév feladatait az iskola és önkormányzat vezetőivel megtervezzük, átbeszéljük. A hivatalos munkaabédén túl, természetesen, törekedtem arra is, hogy legyen módjuk az életünkbe beelőlni. Több intézményegységünkbe, illetve a református iskolába és az Okkal Más Okkal ifjúsági egyesülethez is ellátogattunk. E rövid időben is igyekeztem büszkeségeinket, városunkat megmutatni, remélve, hogy egyre gyakrabban látogatnak el hozzánk, akár családotul, illetve gyülekezeti szinten. Hogyan érezték magukat? Nos, hadd mondják el ezt ők maguk.

CSILLIKNÉ SZÓLLÁTH JÚLIA

Szíven viselt szórványprogram

Egy esős csütörtök reggel ismét útnak indultunk Hajdúnánás felé. A már ismerős táj mellett elsuhanva minden kétséget kizárva tudatosult bennünk, hogy eltelt egy év. Hiszen tavaly is ilyenkor, szeptember közepén, a romániai iskolakezdés előtt kerestük a Nánásra vezető utat. Ez a mostani utazás azt is jelentette egyben, hogy ez a határon átvélő program a harmadik életévébe lépett. Mondhatni, lassan kilép a csecsemőkorból, önálló, életképes lesz.

Kellemes érzés volt megérkezni a rendezett hajdúnánási városba. A főtér most is szépséget és nyugalmat árasztott. A délelőtti folyamán ismét végigjártuk az iskolákat, s e séta folyamán alkalmunk adódott az igazgatókkal és igazgató hölgyekkel találkozni, az iskolák életébe egy-egy pillantásnyira betekinteni. Egyesek már jó ismerőseink, mások újak voltak, de mindenhol és mindenki nagyon kedvesen, barátságosan fogadott.

Az egész városban, de legfőképpen a Polgármesteri Hivatalban valami édes bizsergés, a magyar múlt és a büszke nemzeti öntudat tölti meg a szívemet. Olyan jól eső, valami megmagyarázhatatlan, valami megfoghatatlan érzés tölti el Nánáson az ott-honról hazaérkezőt, a határon túlra szakadt magyar embert, legalább is engem biztosan. Belépve a Városházára, annak patetikus folyosóit és termeit lányom vidám szaladgá-

lása töltötte meg, mely számomra mind a mai napig bizonyítja, hogy ez a Városháza fennkölt és családias egyben, mint maga a város és annak lakói.

Szólláth Tibor polgármester úrral találkoztunk, aki mint jó barátunk fogadott ismét bennünket, s az ő illetve az iskolaigazgatók jelenléte a munkaabédén éreztette velünk, hogy nem főlöszeg, nem nyűg, hanem szívén viselt program a szórványprogram az ottaniaknak. A beszélgetés folyamán megértettük, hogy a magyarországi iskolai vezetés és fenntartás át lett szervezve, de ennek ellenére is az iskolák igazgatói biztosítottak a folytatásról. Én személy szerint nagy örömmel fogadtam a Református Kollégium csatlakozását a programunkhoz, mely dologtól mindenképpen egy jó irányú többletet várok hozzáadódni a munkánkhoz.

Ebéd után még sikerült a Református Kollégiumban egy hosszabb sétát megejtenünk, valamint a Teleház életébe és terméibe is beleszólni. Sajnos, a kötelesség elszórtott bennünket, így a délutáni fürdőzés elmaradt, pedig tavalyról is szép emlékekkel tértünk haza a nánási termálfürdőről. Hátha legközelebb.

Személy szerint azt szeretném elérni, hogy fiataljaink, vagy akár idősebb gyülekezeti tagjaink is legalább egy pár napra jussanak el Nánásra, hogy e szép városban az ő szívük is dobbanjon egy nagyot, hogy milyen jó magyarnak lenni. Erre az elképzelésre már két éve áll Csillikné Szólláth Julika részéről a meghívás, s remélem, hogy jövő nyáron most már sikerül is valósággá változtatni a szép álmot.

Délután már ragyogó napsütésben indultunk hazafelé, de egy kicsit nehéz szívvel, hiszen jó pár hétre ismét búcsúzni kellett a szeretet hídján hozzánk érkezett barátoktól.

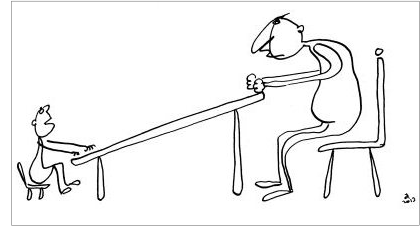
JAKÓ SÁNDOR

IDÉZŐJEL

„Meggyőződésem persze, hogy a világ nem fehér és fekete, Szent István és kora, ahogy a mi korunk is, sokkal árnyaltabb. Hiszek azonban abban, hogy nemcsak mocsok, intrika és gyűlölet létezik a világon, hanem az emberekben fel lehet fedezni a jót is.”

VIDYÁNSZKY ATTILA

FIRKA

Tárgyalóasztal

Adorjani László karikatúrája

TOLLVONÁS

Tükröm, tükröm

Egymást minősítő párbeszédeink, felfelé tekintő megfelelési kényszerünk – mutatja élénk, egyházi újságíróknak, szakmai attitűdünk görbe tükrét az előadó (Csoma Áron). Milyenek is vagyunk ma, életünk jelenében, a modernnek mondott korban, kétezer fölött tizenhárommal?

A diagnózis nem mindig hízelgő, de jó, ha pontos és kiindulási pontként használ. Ahonnan el lehet rugaszkodni, ha szeretnénk változtatni. Ha szeretnénk, hogy beszédünk sóval fűszerezett legyen, ha szeretnénk, hogy bátorság és szeretet jellemezze újságírói tevékenységünket.

Tanulható és követhető történetben tárta élénk helytállásunk lehetőségét az előadó, Gulácsy Lajos életpéldáján keresztül. Aki a sok-sok palástos között beérte a szürke öltömmel, mert „neki már nem kell”. Lám, vannak életek, mondhatni kész életművek, akiket már nem a ruha öltöztet, hanem egyszerűen átjön, sugárzik róluk, belőlük a belső érték és tartalom. Palást nélkül is.

A szociológusok elleni laza ellenszenvemet nagymértékben csökkentette a médiaszociológus (Zsolt Péter), akik a tükrök újabb darabkáját tartotta élénk. Az egzisztenciájában rettegő újságíró látta velünk, aki már annyira lojális, hogy voltaképpen szerzői. Éppen ezért cseppet sem érdeklő a másik fél véleménye, rég elfelejtette, milyen a kritikai újságírás. Magyarán: a téves újságírói magatartás állandószul a munkájában. Hol vagytok, bátorság és szeretet?

S végül: biztató, ha egy egyházvezető (Szabó István) is érti, de legalább is érteni akarja a sajtót. S nem elégszik meg ennyivel, mert érteni akarja a sajtóval is az egyházat. Érdekes volt éppen egy püspök szájából hallani, az egyébként sokszor, sokaktól elhangzó önkritikus véleményt, hogy nem elég a reprezentáció, a „le lett-e fotózva az esperes úr a nagy hasával?” kérdése, mert ezzel sajtónk csak amolyan Hazafias Népfrontot alakít, öntörvényűséget erőltetve az istentörvényűsége.

Nos hát, értjük-e egymást, kritikus vagy kritikátlan szolidaritással?

FABIÁN TIBOR

Harangszó

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

ISSN 1221 - 0323

Megjelenik kéthetente. Ára 1,50 lej.

Főszerkesztő: Fábrián Tibor. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Korrektor: Oroszi Kálmán. Külmunkatársak: Balázsné Kiss Csilla, Csohány János, Kupán Árpád, Lőrincz Lóránd-Péter, Orbán Levente, Tóth Zsigmond. Szerkesztőség: 410001 Nagyváradi, Moscovici (Szilágyi Dezső) u. 14. sz. Tel.: 0259-416067. E-mail: harangszo@yahoo.com. Honlap: www.kiralyhagomellek.ro, www.harangszo.blogspot.com. Nyomda: Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szenczi Kertész Ábrahám Sajtóháza. Felelős vezető: Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkes hivatalkon keresztül történik. A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség álláspontját tükrözik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.